

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

navrhovatelů: a) **Městys Březová**
sídlem Březová č. p. 106, 747 44 Březová
b) **Město Vítkov**
sídlem náměstí Jana Zajíce 7, 749 01 Vítkov
c) **Město Hradec nad Moravicí**
sídlem Opavská 265, 747 41 Hradec nad Moravicí
všech zastoupených advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

proti
odpůrci: **Městský úřad Vítkov**
sídlem náměstí Jana Zajíce 7, 749 01 Vítkov

za účasti: I. **GroCredit, a. s.**
sídlem Masarykova třída 337/28, 746 01 Opava
II. **Opavská Lesní a. s.**
sídlem Masarykova třída 337/28, 746 01 Opava
všech zastoupených advokátem Mgr. Markem Urbišem
sídlem Partyzánská 1565/18, 747 05 Opava

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 18. 5. 2020, č. j. MUVI 10655/2020, „Zákaz vstupu do obory Jelenice“

takto:

- I. Opatření obecné povahy ze dne 18. 5. 2020, č. j. MUVI 10655/2020, „Zákaz vstupu do obory Jelenice“ se **ruší** dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli a) na náhradě nákladů řízení částku 11 727,60 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové, advokátky se sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli b) na náhradě nákladů řízení částku 11 727,60 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové, advokátky se sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice.
- IV. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli c) na náhradě nákladů řízení částku 11 727,60 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové, advokátky se sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Navrhovatelé se návrhem ze dne 30. 6. 2020 společně domáhali zrušení výše nadepsaného opatření obecné povahy, které vydal odpůrce v souladu s ustanovením § 60 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“) a podle ustanovení § 11 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle § 173 odst. 1 správního řádu a § 25 správního řádu opatření v následujícím znění:
 - I. *Podle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti se nařizuje celoroční zákaz vstupu do honitby Obora Jelenice v katastrálním území Lesní Albrechtice, a to ode dne účinnosti opatření obecné povahy na dobu neurčitou.*
 - II. *Dnem účinnosti tohoto opatření obecné povahy se ruší předchozí opatření obecné povahy ve věci zákazu vstupu do honitby Obora Jelenice v katastrálním území Lesní Albrechtice, vydaném Městským úřadem Vítkov pod č. j. MUVI 17649/2013, ze dne 18. 6. 2013.*
2. Předmětné opatření obecné povahy bylo vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu Vítkov a obecního úřadu Březová dne 19. 5. 2020, dne 4. 6. 2020 tak nabylo právní moci.

II. Argumentace navrhovatele

3. Navrhovatelé v žalobě společně namítají, že v námitkovém řízení nebylo vyhověno jejich připomínkám a uvedená vyhláška je podle nich v rozporu se zákonem.

[Zadejte text.]

4. Všichni tři navrhovatelé odůvodňují naléhavý právní zájem na projednávané věci a aktivní legitimaci k podání žaloby tím, že vyhláška upravuje právní režim území, které se přímo dotýká občanů všech tří navrhovatelů. Obora Jelenice, která je předmětem napadeného opatření, se nachází v katastrálním území (dále též „k. ú.“) městyse Březová (k. ú. Lesní Albrechtice) a sousedí s k. ú. dalších dvou navrhovatelů. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), jsou navrhovatelé povinni *pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem*.
5. Podle navrhovatelů musí jakékoliv omezení práv upravované napadeným opatřením mít jasné odůvodnění a musí být využito jen ve výjimečných případech. Odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je však nedostatečné. Podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona č. 144/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“) má každý právo na volný průchod přes pozemky ve vlastnictví či nájmu státu, obce nebo právnické osoby za splnění určitých podmínek. Ochrana pozemků v oboře je tak již zajištěna zákonem a není ji nutné upravovat duplicitně opatřením obecné povahy.
6. Napadené opatření je v rozporu se stavebním povolením ze dne 3. 5. 2000, které bylo v minulosti vydáno k oplocení předmětné obory. Stavební povolení předpokládalo ve svém odůvodnění zajištění průchodnosti široké veřejnosti a průjezdnost cyklistické trasy. Dále je toto opatření v rozporu s kolaudačním rozhodnutím vydaným dne 5. 1. 2001 k oplocení, které v textové části uvádí volné vstupy jako součást oplocení. Tím je zasahováno do principu legitimního očekávání v tato předchozí rozhodnutí správního orgánu, který je vydal. Orgán ochrany přírody se v minulosti závazně vyjadřoval k výstavbě obory a oborního plotu a tuto výstavbu povolil s podmínkou zajištění průchodnosti otevřenými vstupy vybavenými protiúnikovými rošty. Tím bylo také konstatováno, že průchod oborou nemá negativní dopad na zvěř v oboře.
7. Opatření je dále v rozporu s platným územním plánem městyse Březová ze dne 9. 4. 2019. Ten v textové části vymezuje plochy veřejného prostranství (PV), přičemž cesta vedoucí oborou nese toto označení. Podle odůvodnění mají být plochy PV přístupné obecnému užívání bez ohledu na jejich vlastnictví.
8. Vydání nového opatření obecné povahy je nedůvodné, protože nedošlo k žádné změně v užívání obory a pro nové opatření zde není žádné objektivní odůvodnění ani existence veřejného zájmu. Podle navrhovatelů nemůže být ochrana přírody tak, jak je v opatření tvrzena, v rozporu se stavebním a kolaudačním rozhodnutím. Opatření podle navrhovatelů preferuje úzkou skupinu uživatelů před veřejným zájmem, přičemž přístup k věci by měl být zcela opačný. Je obecně známo, že uživatel obory se v minulosti již několikrát pokusil dosáhnout jejího úplného uzavření veřejnosti.
9. Opatření obecné povahy výrazně omezí bezpečnost v lokalitě. Oborou v minulosti vedla cykloturistická trasa č. 551, která byla přeložena na protější břeh řeky Moravice. Nová trasa je však náročnější a na rozdíl od doposud přístupné cesty přes oboru není vhodná pro každého. Přeložením trasy došlo ke snížení četnosti průjezdů cyklistů oborou, tím se zlepšila situace pro zvěř. Třetí osoby jsou vydáním opatření obecné povahy „vytlačeny“ na nebezpečnější trasu, která je pro většinu z nich jen velmi obtížně dostupná. Podle navrhovatelů má příroda sloužit mj. i veřejnosti a neodůvodněný zájem úzké skupiny lidí nemůže mít přednost před zájmem veřejným.

III. Vyjádření odpůrce

10. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 8. 2020 odpůrce odkázal na obsah odůvodnění napadeného opatření obecné povahy, se kterým se plně ztotožňuje. Odpůrce vydal opatření podle zákona o myslivosti. Odůvodnění opatření obsahuje chronologicky seřazené všechny kroky, které odpůrce jako správní orgán učinil, jakož i důvody rozhodnutí a zajištěné důkazy (k charakteru oplocené obory jako honitby, chované zvěře, judikatura, vymezení důležitých pojmů a ohledání věci na místě).
11. Vydání tohoto opatření obecné povahy je podmíněno závazným stanoviskem příslušného orgánu státní správy ochrany přírody podle ustanovení § 66 zákona o myslivosti. Tímto orgánem je Městský úřad Vítkov. Ten vydal nesouhlasné stanovisko se zákazem vstupu do obory Jelenice, které bylo v přezkumném řízení k žádosti původních žadatelů o vydání tohoto opatření obecné povahy přezkoumáno Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, který toto nesouhlasné stanovisko nahradil novým, kde souhlasil s plným uzavřením obory. Protože odpůrce z hlediska zákona o myslivosti neshledal důvody pro zamítnutí žádosti, bylo opatření obecné povahy vydáno.
12. Odpůrce jako orgán státní správy myslivosti má chránit zájmy dotčené tímto zákonem. Odpůrce je dále orgánem státní správy lesů a jsou mu tedy známy místní poměry. Své kroky odpůrce konzultoval s nadřízenými správními orgány včetně Ministerstva zemědělství ČR. V České republice již v současnosti existují honitby, do kterých je vstup veřejnosti zakázán, a také existují oplocené farmové chovy divoké zvěře, kde je vstup veřejnosti vyloučen.
13. K žalobě samotné odpůrce nejprve uvedl, že z žaloby není patrné, jakým způsobem byli navrhovatelé kráceni na svých právech. Ke zpřístupnění krajiny veřejnosti a případnému způsobení škod odpůrce uvádí, že zvěř chovaná v oboře Jelenice vychází opakovaně na pastvu na nivní louku, ze které je opakovaně vyháněna veřejností. Je obecně známo, že rušená zvěř páchá škody na lesních porostech okusem a ohryzem a působí tak škody na majetku.
14. Dále odpůrce uvedl, že vstup do krajiny v okolí obory není nijak omezen. V posledních patnácti letech také neprojednával žádný přestupek na území obory jelenice, který by se týkal vjezdu motorových vozidel, rušení klidu či vstupu do míst, kde je to zakázáno.
15. Pokud se jedná o stavební a kolaudační rozhodnutí, k těm se odpůrce vyjádřil v opatření obecné povahy. K územnímu plánu městyse Březová dodává, že k tomu byla zpracována SEA, která nepočítá s cyklostezkami ani turistickými trasami vedoucími oborou.
16. V odůvodnění opatření je veřejný zájem z hlediska myslivosti uváděn opakovaně včetně judikatury Ústavního soudu. Zákon o myslivosti je podle odpůrce speciálním zákonem ke stavebnímu zákonu a kolaudační souhlas tak nezamezuje vydání předmětného opatření obecné povahy. Legitimní očekávání z hlediska veřejné přístupnosti obory bylo 20 let respektováno, nelze však tento stav zachovat navždy. V průběhu let došlo ke změně celé řady okolností (došlo k navýšení druhů chovaných v oboře ze dvou na pět, cyklostezka byla přeložena na protější břeh řeky, v oboře došlo ke změně vlastníka honebních pozemků a zvýšila se návštěvnost obory, což lze dovodit z četnosti připomínek veřejnosti k návrhu opatření). Uzavřením obory naopak dojde ke zvýšení bezpečnosti v oboře.

17. V řízení o opatření obecné povahy navrhovatelé nepodali žádné námítky, k čemuž ani nebyli oprávněni, protože v oboře nevlastní nemovitosti. V řízení uplatnil připomínky pouze městys Březová. Navrhovatelé tak podle odpůrce nebyli na svých právech kráceni a proto odpůrce navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

18. Dne 7. 8. 2020 byla soudu doručena oznámení osob zúčastněných o vstupu do řízení. Osoby zúčastněné byly v řízení o vydání přezkoumávaného opatření žadateli, jsou uživateli honitby Obora Jelenice, případně vlastníky nemovitostí v oboře. Dne 7. 9. 2020 bylo soudu doručeno společné vyjádření osob zúčastněných na řízení. V úvodu vyjádření osoby zúčastněné uvádějí, že žalobu považují za nedůvodnou a požadují nařízení jednání.
19. Navrhovatel b) územně nesousedí s pozemky, které tvoří oboru, pouze správně je navrhovatel spojen s osadou Jelenice. Ani jeden z navrhovatelů není vlastníkem nemovitostí v oboře a také žádný z nich netvrdí, jaké konkrétní právo bylo ve smyslu ustanovení 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kráceno. S ohledem na absenci tvrzení o porušení práv odkazují osoby zúčastněné na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nemůže navrhovatel obhajovat cizí právo pomocí tzv. *actio popularis*. Navrhovatelé dále netvrdí porušení konkrétních ustanovení jiného právního předpisu, netvrdí nic o tom, že by odpůrce překročil meze pravomoci a působnosti a ani neuvádí námítky k předcházejícímu správnímu řízení.
20. Tvrzená snaha navrhovatelů postupovat ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o obcích je alibistická, neboť navrhovatelé b) a c) měli možnost práva občanů hájit ve správním řízení, to však neučinili. Připomínky navrhovatele a) pak byly v řízení řádně vypořádány.
21. K obecným tvrzením podané žaloby osoby zúčastněné uvádějí, že skrze oboru nevede turistická ani cyklistická trasa, tyto vedou po protějším břehu řeky, a tam se také nacházejí všechny turistické atrakce. Cyklistická trasa vedená po protějším břehu je plně funkční a bezpečná, na svých webových stránkách ji prezentuje i město Hradec nad Moravicí. Jeho žalobní tvrzení tak s těmito informacemi nekoresponduje. Nadto osoby zúčastněné dokládají fotografie z cyklostezky.
22. Navrhovatelé dále zcela opomínají důvody, pro které bylo opatření obecné povahy vydáno, a sice ochranu přírody ve smyslu zákona o myslivosti. Ustanovení § 9 odst. 3 tohoto zákona umožňuje uzavření obory v době hnízdění, kladení nebo dochovu mláďat v a době lovu, přičemž je to právě odpůrce, kdo svými rozhodnutí stanovuje stavy zvěře. Osoby zúčastněné proto odmítají, že vydáním stavebního povolení by došlo k zafixování právního a skutkového stavu. Od té doby přibýly v oboře další druhy zvěře. Právě z etologie této zvěře vyplynul požadavek na úplné uzavření Obory Jelenice, neboť soužití více druhů klade vyšší nároky na dotčené prostředí a skladba druhů v oboře na sebe co do kladení a odchovu mláďat navazuje celoročně. Tato skutečnost je v rozporu s návštěvností obory, kdy zvěř je rušena řadou turistů. Osoby zúčastněné jako žadatelé o vydání opatření obecné povahy předložili správnímu orgánu přehledy průchodů oborou turisty a tyto jsou v přímém rozporu o navrhovateli tvrzeném malém využívání obory. O značném zájmu o průchod oborou svědčí též velké množství připomínek z řad občanů ve správním řízení, jakož i petiční akce na podporu možnosti průchodu oborou.

23. K tvrzenému rozporu opatření s obsahem stavebního a kolaudačního povolení osoby zúčastněné uvádějí, že průchod oborou podle těchto rozhodnutí měl být zachován v souvislosti s vedením cyklistické trasy č. 551, která však již byla přeložena na druhý břeh. Napadené opatření navíc neřeší problematiku uzavření bran do obory ale zákazu vstupu. K žádnému rozporu tak zde nedochází.

V. Z obsahu odůvodnění opatření obecné povahy a správního spisu

24. Honitba Obora Jelenice, jíž se napadené opatření obecné povahy týká, byla uznána jako vlastní honitba rozhodnutím odpůrce č. j.: 2835/01/RŽP-206/Go, ze dne 2. 7. 2001 a následně byla uznána společenstevní honitbou (č. j.: MUVI 24411/2013, ze dne 29. 8. 2013) – obora pro chov jelení zvěře (jelen lesní, jelen Sika Dybowského), mufloní zvěře, daňčí zvěře a zvěře prasete divokého, s celkovou výměrou 287,82 ha.
25. Předmětné opatření obecné povahy, č. j. MUVI/10655/2020, Zákaz vstupu do Obory Jelenice bylo vydáno podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o myslivosti k žádosti osob zúčastněných na řízení ze dne 21. 10. 2019. Osoba zúčastněná I. je vlastníkem pozemků v oboře, osoba zúčastněná II. je uživatelem honitby. Společně s nimi podal žádost též držitel honitby – Honební společenstvo Březová obora. Tito žadatelé odůvodnili žádost o úplný celoroční zákaz vstupu veřejnosti do obory potřebou „zajištění klidu při kladení mláďat a odchovu mláďat (kojení a vodění mláďat), v době provádění lovů, k vytvoření optimálních podmínek pro dobrý zdravotní stav chované zvěře, v rámci intenzivního oborního chovu zvěře muflona obecného, jelena lesního, jelena siky Dybowského, daňka skvrnitého a divokých prasat, kdy proces reprodukce, rození a odchovu mláďat, říje zvěře, provádění lovů zvěře, probíhá prakticky celoročně“ (cit. str. 1 napadeného opatření).
26. Odpůrce si vyžádal závazné stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody. Dne 4. 12. 2019 bylo Městským úřadem Vítkov jako orgánem ochrany přírody vydáno nesouhlasné stanovisko s úplným zákazem vstupu a zároveň souhlas s omezením vstupu do honitby v době kladení a odchovu mláďat, v době říje a v době, kdy dochází k zúžení potravní nabídky pro zvěř, kdy je tato zesláblá a je nutné ji přikrmovat. Toto závazné stanovisko bylo z podnětu osoby zúčastněné II. přezkoumáno Krajským úřadem Moravskoslezského kraje jako nadřízeným správním orgánem a tento vydal souhlas s úplným zákazem vstupu do honitby. Podstatnou část odůvodnění tohoto souhlasného stanoviska převzal odpůrce do textu odůvodnění opatření obecné povahy na str. 2 až 6.
27. Odpůrce se v odůvodnění opatření zabýval dále povahou myslivosti a relevantní právní úpravou v České republice, specifiky oborního chovu divoké zvěře (parametry takového chovu, chováním zvěře apod.) a parametry a prostorem konkrétní obory. K věci odpůrce také nařídil a provedl místní šetření v oboře a uživateli honitby položil dotazy týkající se lovu v oboře, turistického využití cesty procházející oborou a zajištění přístupu do obory bezpečnostními složkami. Na základě takto zjištěných skutečností dospěl odpůrce k závěru, že „zvěř je v oboře ze strany veřejnosti rušena, zejména v okolí lesní cesty Moravická, čímž je negativně ovlivňován její zdravotní stav a fyzická kondice. Dále dochází k znemožňování řádného odlovu zvěře“ (cit. str. 10 odůvodnění opatření)... Zákaz vstupu do obory - honitby Obora Jelenice má za účel v této honitbě zejména zabránit veřejnosti rušení gravidní spárkaté zvěře, která je zesláblá po zimním období a zabránit rušení zvěře při kladení mláďat a jejich následným odchovům (kojení a vodění mláďat), dále má zabezpečit klid v období říje zvěře, včetně zajištění nerušeného lovu zvěře.“ (cit. ze str. 11 odůvodnění). „Správní orgán, který je orgánem státní správy myslivosti, požadavku žadatele vyhověl v celém

rozsahu. Částečný zákaz vstupu do honitby Obora Jelenice by rušení a stresování zvěře vyloučil v uvedené oboře také pouze jen částečně, protože bylo zjištěno a prokázáno, že kladení mláďat, kojení a vodění mláďat zvěře muflonů, jelenů, sičů, daňců a černé zvěře, probíhá v uvedené oboře celoročně a v neposlední řadě taktéž je žádoucí nerušené provádění odlovu zvěře, jako nedílná součást výkonu „práva myslivosti“, který je v oboře prováděn celoročně.“ (cit. str. 12 odůvodnění). Následně odpůrce vypořádal připomínky veřejnosti.

VI. Právní posouzení

28. Krajský soud dospěl k závěru, že návrh je důvodný.
29. Vzhledem ke skutečnosti, že odpůrcem i osobami zúčastněnými bylo namítáno, že navrhovatelé blíže netvrdí zásah do jejich práv, případně se v této věci má jednat o tzv. *actio popularis*, zabýval se soud nejprve otázkou procesní a věcné legitimace navrhovatelů.
30. Podle ustanovení § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. *návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.*
31. Podle § 1 věty před středníkem zákona o obcích je obec základním územním samosprávným společenstvím občanů.
32. Podle § 2 odst. 2 zákona o obcích *obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.*
33. Podle § 35 odst. 1 zákona o obcích *do samostatné působnosti obce patří záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce.* Podle odst. 2 věty druhé a třetí téhož ustanovení zákona o obcích *obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku.*
34. Pozemky, na kterých se nachází Obora Jelenice, náleží do k. ú. Lesní Albrechtice, přičemž obora se nachází v jeho západní části. Předmětné území je řešeno územním plánem městyse Březová. Území obory dále zasahuje též do k. ú. Jelenice, místní části města Vítkova, v jehož územním plánu je toto k. ú. vymezováno. Skrze k. ú. Jelenice vede dále turisticky využívaná neznačená cesta procházející Oborou Jelenice, o které se všechny zúčastněné strany zmiňují. Obora Jelenice je v severozápadní části ohraničena řekou Moravicí, která tvoří přirozenou hranici mezi k. ú. Lesní Albrechtice a k. ú. Domoradovice. K. ú. Domoradovice je pak jedním z administrativních území města Hradec nad Moravicí. Zmiňovaná cesta procházející k. ú. Jelenice a Oborou Jelenice dále pokračuje přes k. ú. Žimrovice, které je taktéž součástí města Hradec nad Moravicí.
35. Z výše uvedeného vyplývá, že území řešené opatřením obecné povahy je součástí území, které má ve své správě navrhovatel a). Řešené území se pak nachází v těsném sousedství katastrálních území, která administrativně spadají pod území regulovaná a spravovaná navrhovateli b) a c). Tato území pak jsou spojena turisticky využívanou cestou procházející administrativními územími všech tří navrhovatelů. Z odůvodnění opatření obecné povahy, z návrhu ve věci samotné, jakož i z vyjádření odpůrce a osob zúčastněných vyplývá, že tato turisticky frekventovaná cesta slouží m. j. rekreačním potřebám obyvatel všech tří navrhovatelů.

36. Navrhovatelé napadají především nevypořádání připomínek (předložených v řízení o vydání napadeného opatření obecné povahy navrhovatelem a), úplné zamezení vstupu do krajiny v rozporu s ustanovením § 63 odst. 2 ZOPK a nedostatečné odůvodnění takového zákazu, preferenci úzké skupiny osob (uživatelé honitby zejm.) před veřejným zájmem (právo každého na přístup do krajiny ve smyslu § 63 odst. 2 ZOPK), rozpor s územním plánem navrhovatele a) a snížení bezpečnosti na turisty frekventovaných trasách v lokalitě, plní tím úkoly uložené jim shora citovanými ustanoveními zákona o obcích. To vede soud k obecnému závěru o její aktivní procesní legitimaci ve smyslu § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. Závěr o věcné procesní legitimaci se odvíjí od obsahu návrhu na zrušení opatření. K obdobnému závěru přitom dospěl krajský soud při své rozhodovací činnosti také v rozsudku č. j. 79 A 4/2017-45 ze dne 13. 9. 2017, na který zde pro úplnost odkazuje.
37. Na právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy pak nemá vliv ani osobami zúčastněnými namítaná pasivita dvou navrhovatelů ve správním řízení. Podle ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Předmětné ustanovení neobsahuje podmínku předchozí účasti navrhovatele ve správním řízení.
38. K přezkumu samotné zákonnosti opatření poukazuje soud nejprve na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publikovaného ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 740/2006 Sb. NSS (dostupné z www.nssoud.cz), který podrobně popisuje algoritmus přezkumu opatření obecné povahy. Ten spočívá v pěti po sobě jdoucích krocích, a to v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*), v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho částí) se zákonem (materiální kritérium) a v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho přiměřenosti. Tímto algoritmem se v následujícím odůvodnění řídí i krajský soud.
39. Pokud se jedná o první krok algoritmu (pravomoc, již se soud zabývá *ex offio*), soud konstatuje, že tento byl při vydání napadeného opatření splněn. Orgánem státní správy myslivosti je v daném případě obecní úřad obce s rozšířenou působností (srov. § 60 odst. 6 zákona o myslivosti). Podle ustanovení § 11 správního řádu je takovým orgánem Městský úřad Vítkov.
40. K druhému a třetímu kroku výše popsaného testu soud pouze odkazuje na ustanovení § 101d odst. 1 s. ř. s. a konstatuje, že k těmto bodům testu navrhovatelé neuplatnili návrhové body a soud se jimi proto více nezabýval.
41. Podle zdejšího soudu však nebyly s ohledem na uplatněné návrhové body týkající se rozporu se zákonem, nedostatku odůvodnění a přiměřenosti opatření naplněny kroky 4 a 5 výše popsaného testu. Předmětný rozsudek NSS vymezuje krok 4 jako „*přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho částí) se zákonem – zde hmotným právem. V rámci tohoto kroku soud také zjišťuje, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nezneužil zákonem svěřenou pravomoc či působnost.*“ Krok 5 je pak podle téhož rozsudku „*přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality. ... Proporcionalitou v širším smyslu soud chápe obecnou přiměřenost*

právní regulace. ... Soud se proto v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřeby), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).“ (viz rozsudek NSS č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, dostupné z www.nssoud.cz). K nenaplnění podmínek zákonnosti podle kroků 4 a 5 pojednává soud dále v rámci vypořádání jednotlivých návrhových bodů.

42. K prvnímu návrhovému bodu (nevyhovění námitkám, viz odst. 3 tohoto rozsudku) soud konstatuje, že ze všech tří navrhovatelů byl v řízení aktivní pouze navrhovatel a) a tento uplatnil připomínky ve smyslu § 172 odst. 4 správního řádu a nikoliv připomínky ve smyslu ustanovení § 172 odst. 5. správního řádu. Tyto instituty není možné vzájemně zaměňovat. Dále soud konstatuje, že žádné z příslušných ustanovení správního práva neobsahuje vymahatelný nárok na vyhovění připomínkám, ale pouze povinnost správního orgánu připomínky vypořádat a vyhovět jim pouze tehdy, shledá-li je důvodnými. Tuto obecnou námitku tak soud považuje za nedůvodnou.
43. Nelze se také zcela ztotožnit s tvrzením navrhovatelů, že dostatečná ochrana obory vyplývá již ustanovení § 63 odst. 2 ZOPK. ZOPK v předmětném ustanovení sleduje totiž především ochranu krajiny jako celku, myslivecký zákon svým ustanovením § 9, podle kterého je napadené opatření vydáváno, sleduje ochranu zvěře a případně veřejnosti v době lovu. Nelze tedy souhlasit s tím, že se jedná o duplicitní a tedy nadbytečnou ochranu.
44. Pokud se jedná o tvrzený rozpor se stavebním a kolaudačním rozhodnutím, krajský soud uvádí, že takový rozpor zde nenastává. Předmětné stavební povolení ze dne 3. 5. 2000, č. j. Výst.1472/99-Ko/Dr, uvádí pro umístění a provedení stavby podmínku č. 3 která zní:

„Volnými vstupy ve vchodech č. 1, 4 a 5 bude zajištěna průchodnost obory širokou veřejností a průjezdnost po regionální cykloturistické trase č. 551.“

Kolaudační rozhodnutí ze dne 5. 1. 2001, č. j. Výst. 9967/2000-DR, pak uvádí:

„V oplocení je situováno celkem 7 vstupních bran, ve vstupu 1 a 5 (regionální cykloturistická trasa č. 551) je vedle brány umístěn volný průchod šíře 1,5 m, opatřený protiúnikovým roštem.“

45. Stavební i kolaudační rozhodnutí byly vydány za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Ve znění účinném ke dni vydání obou rozhodnutí znělo relevantní ustanovení o stavebním povolení (§ 66) takto:

„Ve stavebním povolení stanoví stavební úřad závazné podmínky pro provedení a užívání stavby a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Stavební úřad zabezpečí stanovenými podmínkami zejména ochranu veřejných zájmů při výstavbě a při užívání stavby, komplexnost stavby, dodržení obecných technických požadavků na výstavbu, popřípadě jiných předpisů a technických norem, a dodržení požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy, především vyloučení nebo omezení negativních účinků stavby a jejího užívání na životní prostředí.“

V ustanovení § 70 téhož zákona se dále uvádí:

„Stavební povolení a rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti jsou závazná i pro právní nástupce účastníků řízení.“

46. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětná cyklostezka byla převedena na protější břeh řeky Moravice a oborou již neprochází, nelze rozumně požadovat po vlastnících pozemků, uživatelích obory či uživatelích honitby, aby plnil podmínku zachování přístupnosti pro cyklostezku, která oborou již neprochází. Odpůrce i osoby zúčastněné pak dále uvádějí, že oborou též nevede ani turistická trasa (podle webu *www.mapy.cz* existuje červené turistické značení, které je však též vedeno na protější straně řeky Moravice, přičemž soud vycházel z informací dostupných na předmětné webové stránce ke dni 12. 11. 2020) a není zde proto dán důvod zachovávat přístupnost do obory vůbec. Předmětné stavební povolení však o turistické trase nehovoří, zmiňuje pouze zachování průchodnosti ve prospěch široké veřejnosti. Podle zdejšího soudu tak sice nelze přisvědčit námitce navrhovatelů o rozporu opatření se stavebním a kolaudačním rozhodnutím. Lze však konstatovat, že v souladu s těmito rozhodnutími nemá obora být fyzicky uzavřena.
47. Krajský soud však zde musí pro přehlednost korigovat názor odpůrce. Rozpor opatření a stavebního, resp. kolaudačního rozhodnutí není odstraňován tvrzenou změnou vlastníka, jak uvádí odpůrce ve vyjádření k návrhu a též nemůže být překonán obecným konstatováním odpůrce obsaženým ve vypořádání připomínek navrhovatele a) v odůvodnění opatření. K připomínce rozporu se stavebním a kolaudačním rozhodnutím totožné s návrhovým bodem odpůrce nesprávně uvedl, že rozhodnutí byla vydána podle zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, a že zákon o myslivosti je obecně ve vztahu ke stavebnímu zákonu *lex specialis* a tedy se uplatní zásada *lex specialis derogat generali*. Takový závěr je však nesprávný a ve své podstatě nepřezkoumatelný. Předně, jak je výše uvedeno, rozhodnutí byla vydána za účinnosti stavebního zákona č. 50/1976 Sb., a dále pak, žádné ze závěrečných ustanovení obou stavebních zákonů a zákona o myslivosti neupravují vzájemné vztahy těchto předpisů. Takový závěr není reflektován ani v odborné literatuře a judikatuře soudů. I kdyby však byl, není tato úvaha ve vypořádání námitek takto blíže odůvodněna. K samotné otázce speciality soud uvádí, že z výše citovaného ustanovení § 66 stavebního zákona č. 50/1976 Sb., přitom vyplývá, že při rozhodování ve stavebním řízení správní orgán, který vydává stavební povolení (v tomto konkrétním případě společně s územním rozhodnutím podle ustanovení § 117 zákona č. 50/1976 Sb., jak vyplývá ze stavebního povolení) posuzuje celou řadu okolností týkajících se stavby včetně dopadů na životní prostředí, což rozhodně odpůrcem tvrzenou myšlenku o obecné specialitě zákona o myslivosti nepodporuje.
48. Z výše uvedeného tak podle zdejšího plyne, že předmětné vstupy do obory nemají být fyzicky uzavřeny veřejnosti. Předmětné opatření však o fyzické uzavěře přímo nehovoří, ale nařizuje se jí pouze zákaz vstupu do území obory, přičemž porušení takového zákazu je přestupkem ve smyslu § 63 odst. 1 písm. a zákona o myslivosti. Návrhový bod se tedy míjí s předmětem napadeného opatření.
49. Dále soud konstatuje, že tvrzené snížení bezpečnosti v oblasti uzavřením obory není pro nyní projednávanou věc relevantním argumentem. Pakliže mají navrhovatelé za to, že značená cyklistická trasa č. 551 je v současnosti nebezpečná, nabízí se celá řada opatření a prostředků, které mohou jakožto obce, na jejichž území se cyklostezka nachází, využít. Z návrhu nijak vyjma obecného tvrzení nevyplývá, že je cyklostezka nebezpečnější než

průjezd oborou, ke svému tvrzení navrhovatelé ničeho nedokládají. Tento návrhový bod je proto třeba označit za nedůvodný.

50. K namítanému rozporu s územním plánem soud uvádí, že zákaz vstupu do honitby je zvláštním druhem omezení vyplývajícím ze specifické povahy myslivecké činnosti prováděné v honitbě. Tímto zákazem je sledována ochrana zvěře a veřejnosti v době lovu. Takový postup ze strany správního orgánu je tak způsobilý ze své povahy modifikovat režim území vymezený v územním plánu stejně, jak by tomu bylo např. u jakéhokoliv jiného lesního pozemku. V tomto ohledu tedy krajský soud musí vyhodnotit návrhový bod jako nedůvodný. K vypořádání připomínky rozporu s územním plánem v odůvodnění opatření odpůrce uvedl:

„Předmětem tohoto řízení je úprava vstupu do honitby (obory) respektive rozhodnutí o zákazu vstupu, čímž jsou de facto upravovány poměry v již existující honitbě, tedy není zasahováno do výše uvedených zájmů upravených územním plánem, tudíž územní plán není v tomto řízení vedeném podle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti relevantním podkladem.“ (viz str. 40 odůvodnění opatření)

51. Krajský soud pouze koriguje názor odpůrce v tom smyslu, že do uvedených zájmů upravených územním plánem zasahováno je, ale v obecné rovině povoleným způsobem. V čem tento zásah podle zdejšího soudu ovšem selhává, je neodůvodněná a neproporcionální intenzita, jak je pojednáváno dále.
52. Taktéž nemůže soud přisvědčit námitce, že vydání nového opatření je nedůvodné. Jak vyplývá z ustanovení § 9 odst. 3 zákona o myslivosti, opatření zákazu vstupu do obory vydává příslušný správní orgán na návrh uživatele honitby. Ten byl v této věci dán a správní orgán tak musel provést řízení o vydání opatření obecné povahy. Není také pravdou, že nedošlo ke změně poměrů. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že v oboře je oproti původním dvěma druhům zvěře nyní chováno druhů pět. Otázkou ovšem zůstává podoba a rozsah takového opatření a případný vliv popsanych změn poměrů na dosavadní podobu opatření, tedy především výše popsaný pátý krok algoritmu posuzování zákonnosti opatření obecné povahy.
53. Navrhovatelé jako další důvod pro zrušení opatření uváděli, že opatření je v rozporu se zákonem a je nedostatečně odůvodněno. Krajský soud k námitce konstatuje, že podle jeho názoru skutečně nebyl splněn čtvrtý krok výše popsaného testu, tedy zákonnost takového opatření. Předmětné ustanovení § 9 odst. 3 zákona o myslivosti totiž předpokládá vydání opatření na omezenou dobu. Ustanovení uvádí, že zákaz vstupu na území je možný „...zejména v době hnízdění, kladení a odchovu mláďat nebo provádění lovů...“, tedy v konkrétním časově omezeném období a jen v rozsahu nezbytném k zajištění ochrany sledovaných zájmů (např. klidný průběh částí reprodukčního cyklu zvěře a snížení rizika vážné újmy v době lovu). Soud zde pouze pro upřesnění doplňuje, že ustanovení neobsahuje uzavřený výčet konkrétních důvodů pro stanovení zákazu vstupu, všechny myslitelné důvody však musí sledovat zájmy chráněné zákonem o myslivosti. V případě, že by soud aproboval omezení uložené opatřením ve své současné podobě, jednalo by se o omezení práv nad rámec předpokládaný zákonem. Opatření by vyvolávalo účinky i za předpokladu, že by došlo např. ke snížení počtu druhů zvěře ze současných pěti na jeden a tedy faktickému snížení intenzity potřebné ochrany zvěře na pouhých několik měsíců v roce. Obdobný názor zastávají též autoři komentáře k mysliveckému zákonu. V tom se v části týkající se § 3 odst. 9 výslovně uvádí: „Zákazy či

omezení je možno uložit toliko dočasně, opačný výklad by vedl k absurdním závěrům.“ (viz PETR, Bohuslav aj. Zákon o myslivosti: Komentář, Wolters Kluwer. Dostupné v Systému ASPI, cit. 12. 11. 2020). Lze tedy jednoznačně konstatovat, že opatření ve své stávající podobě přesahuje značným způsobem limity, v rámci kterých lze podle zákona o myslivosti opatření zákazu vstupu uložit.

54. Krajský soud se taktéž ztotožňuje s námitkou nepřiměřenosti a konstatuje, že krok 5 s ohledem na odůvodnění opatření nebyl naplněn. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2010, č. j. 7 Ao 6/2010 – 57 (dostupné z www.nssoud.cz), který se týkal zrušení zákazu vstupu do některých zón Národního parku Šumava: *„I kdyby zákonem stanovené předpoklady omezení či zákazu vstupu byly naplněny, obsah a rozsah omezení, resp. zákazu, musí splňovat požadavek, aby šlo z hlediska územního, věcného i osobního o nejmenší omezení, které ještě postačuje k dosažení zákonem stanoveného cíle, tedy předejití poškozování území v národním parku (obdobné pravidlo ve vztahu k omezení vlastnických nebo jiných věcných práv územními plány viz zejména v bodě 47. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2010 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Požadavek subsidiarity a minimalizace zásahu vyplývá z povahy omezení, resp. zákazu, vstupu na území národního parku jako zásahu mimo jiné do čl. 14 Listiny ústavně zaručené svobody pohybu, jehož omezení je podle odst. 3 tohoto článku možné, jen jestliže je to nevyhnutelné (...) na vymezených územích (...) z důvodu ochrany přírody. I z čl. 4 odst. 4 Listiny vyplývá, jak správně uvádí navrhovatel, že při stanovení mezí základních práv musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu mj. právě tím, že tyto meze budou stanoveny tak, aby při dosažení ústavně aprobovaného cíle dotyčné základní právo co nejméně omezily.“*
55. Krajský soud konstatuje, že odpůrce, ač jedná jako orgán státní správy myslivosti, není vázán pouze zněním návrhu na vydání opatření a relevantními ustanoveními zákona o myslivosti, ale též celým právním řádem České republiky. Je povinen postupovat tak, aby šetřil práva všech dotčených osob, tedy nejen žadatele, a zasahoval do těchto práv v míře přiměřené. V tomto konkrétním případě se odpůrce schválením úplného časově neomezeného zákazu vstupu do obory dostává do příkrého rozporu s ustanovením § 63 odst. 2 ZOPK, jak zcela správně namítají navrhovatelé, a tedy i do příkrého rozporu s čl. 14 Listiny základních práv a svobod. Podle zdejšího soudu právo svobody pohybu odpůrce omezuje nad míru, která mu podle čl. 14 odst. 3 Listiny přísluší.
56. Odpůrce v odůvodnění sám konstatuje, že vedle zájmů chráněných zákonem o myslivosti existuje právo na svobodu pohybu ve smyslu volného průchodu krajinou podle § 63 ZOPK, resp. jak na str. 11 uvádí, zákon o myslivosti nenadřazuje ochranu zvěře rekreačním potřebám veřejnosti. Následně přitom ale vydává úplný a neomezený zákaz vstupu do obory, čímž se dostává do rozporu se svým předchozím konstatováním.
57. Ustanovení § 63 odst. 2 ZOPK uvádí:

„Každý má právo na volný průchod přes pozemky ve vlastnictví či nájmu státu, obce nebo jiné právnické osoby, pokud tím nezpůsobí škodu na majetku či zdraví jiné osoby a nezasahuje-li do práv na ochranu osobnosti či sousedských práv. Je přitom povinen respektovat jiné oprávněné zájmy vlastníka či nájemce pozemku a obecně závazné právní předpisy.“

Z ustanovení vyplývá, že i právnické osoby jsou povinny strpět realizaci práva na svobodu pohybu v krajině jinými osobami za předpokladu splnění určitých podmínek. V tomto

konkrétním případě, jak ostatně vyplývá z odůvodnění opatření a vyjádření odpůrce, nebyla evidována žádná újma na zdraví jiných osob ani nebylo zasaženo do práv na ochranu osobnosti či práv sousedských. Pokud se jedná o škodu na majetku, odpůrce uvedl, že rušená zvěř působí škodu na lesním porostu ohryzem, loupáním a okusem. K tomu krajský soud konstatuje, že vyjma tvrzení této skutečnosti uživatelem honitby a obory, nejsou k této skutečnosti ve spise ani v odůvodnění zahrnuty žádné podklady. Je přitom obecně známo, že okus dřevin je přirozeným způsobem obživy býložravé divoké zvěře. Krajský soud tedy v odůvodnění opatření nad rámec obecného konstatování nenalezl žádné informace o existenci těchto škod, či odůvodnění příčinné souvislosti mezi rušením zvěře a mírou okusu dřevin v oboře. V této části je tak opatření nepřezkoumatelné.

58. Případný návštěvník obory je povinen *respektovat jiné oprávněné zájmy vlastníka či nájemce pozemku a obecně závazné právní předpisy*. Krajský soud pouze poznamenává, že žadatelem je uživatel honitby, tedy ani vlastník ani nájemce pozemků. Podle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti má být ochrana zákazem vstupu poskytována zvěři a veřejnosti v době lovu. Je nepřijatelné, aby mezi tyto zájmy odpůrce řadil též nerušený lov uživatele honitby a tento zaměňoval za veřejný zájem. Z odůvodnění opatření a vyjádření odpůrce přitom vyplývá, že v oboře nebyl zjištěn jediný přestupek podle zákona o myslivosti ani jiného právního předpisu a nebylo zjištěno, že by veřejný zájem chráněný zákonem o myslivosti byl veřejností narušován. Aby to mu tak bylo, muselo by být ve správním řízení prokázáno, že docházelo k ohrožování zvěře nebo veřejnosti, aby bylo možné narušení takového veřejného zájmu konstatovat. Ve smyslu citovaného ustanovení §63 odst. 2 ZOPK tak vyplývá, že nedošlo k žádnému porušování povinnosti respektovat jiné oprávněné zájmy a obecně závazné předpisy
59. Krajský soud dále považuje za zcela nepřiléhavé, aby bylo úplné a časově neomezené uzavření obory obhajováno odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, jehož výklad odpůrce zjednodušuje na pouhou myšlenku, že myslivost je činností konanou ve veřejném zájmu a uzavření obory je tedy veřejným zájmem. Soud je přesvědčen, že takový výklad je zcela neudržitelný. Tato extrémní interpretace by musela nevyhnutelně vést k zákazu vstupu na všechny pozemky lesa, pozemky lesoparků, a výkladem ad absurdum i veřejné komunikace, na kterých se divoká zvěř též hojně vyskytuje. Taktéž není možné odůvodnit úplnou uzávěru odkazem na reprodukční cyklus zvěře chované v oboře vyplývající z tabulky založené ve spise a odůvodnění opatření s tím, že v oboře je chováno prase divoké, u kterého přitom probíhá reprodukční cyklus celoročně a to zcela běžně mimo obory ve volné krajině. Závěr o neudržitelnosti takového výkladu je zde stejný.
60. Odpůrce v odůvodnění dospěl k závěru, že existuje jednoznačná příčinná souvislost mezi denní četností průchodů oborou, která byla sledována v období od 23. 4. 2020 do 3. 5. 2020, a fyzickou kondicí zvěře zjištěnou porovnáním váhy vyvržených ulovených kusů zvěře s hlavou a běhy dle druhu zvěře, věku a pohlaví za myslivecký rok 2019 s předpokládanou váhou srovnatelnou s obecně uváděnými hmotnostmi jednotlivých druhů zvěře v odborné literatuře (např. Myslivost, Josef Hromas a kolektiv, 2008, ajk uvádí odpůrce), přičemž z celkového lovu 53 kusů zvěře, bylo 41 váhově podprůměrných, což představuje 77 % z celkového lovu. Takto zjištěné skutečnosti však podle soudu nepostačují ke konstatování příčinné souvislosti a je proto nutné dát za pravdu námitce navrhovatelů týkající se nedostatečného odůvodnění (odst. 5 tohoto rozsudku). Součástí

podkladů obsažených ve spise k takovému závěru je tabulka (ve správním spise vedená pod č. j. MUVI 9852), která obsahuje záznamy týkající se oněch zmiňovaných 41 odlovených kusů zvěře s nižší, než předpokládanou váhou. Společně s tabulkou byly přiloženy také dodací listy (některé z nich jen velice obtížně čitelné) obsahující záznamy o prodeji více než zmiňovaných 53 odlovených kusů zvěře. Dodací lístky jsou také datovány až na jednu výjimku (dne 13. 6. 2019) k druhé polovině roku 2019 a prvním třem měsícům roku 2020, alespoň tedy co se týče těch, jejichž obsah mohl soud vzhledem ke špatné kvalitě fotokopií přezkoumat. Odpůrcův závěr o procentuálním poměru zvěře s podvážou tak nemá dostatečnou oporu ve spise a jedná se o pouhý doslovný opis tvrzení žadatele o vydání opatření. Dále soud upozorňuje, že záznam sledovaného období 11 dnů z přelomu dubna a května roku 2019 nelze poměřovat se záznamy o odlovu zvěře ze zcela odlišného období (zejm. pak těmi z roku 2020). Takový závěr není plně způsobilý sledovat časovou souvislost zjišťovaných jevů a vůbec nezohledňuje celou řadu jiných skutečností, které mohou mít na váhu lovené zvěře vliv, jako např. dlouhodobý stav počasí (obecně známá vysoká míra sucha v roce 2019), srovnání počtu kusů zvěře v oboře s počtem kusů zvěře ve volné přírodě s ohledem na obvykle spásanou plochu nebo např. řádné plnění povinnosti uživatele honitby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o myslivosti, podle které je „uživatel honitby povinen provozovat krmelce, zásypy, slániska a napajedla a v době nouze zvěř řádně přikrmovat.“

61. Pokud odpůrce tvrdí, že v České republice již existují podobné obory, které jsou veřejnosti uzavřeny, krajský soud pouze konstatuje, že tuto skutečnost odpůrce v odůvodnění opatření neuvádí a z takového tvrzení dále nelze usuzovat, jaké poměry v těchto oborách panují, a zda jsou tedy srovnatelné s nyní projednávaným případem. Krajský soud dále konstatuje, že uzavření jiných obor není předmětem přezkumu v tomto řízení, a případnou zákonnost takovýchto zákazů vstupu do obor tedy není soud oprávněn posuzovat.
62. Pro srovnání krajský soud dále odkazuje např. na oboru Holedná v Brně, skrze kterou podle webových stránek obory přímo vede značená stezka pro turisty. Obora je podobné rozlohy jako obora jelenice (má výměře 327 ha, informace dostupné z webové stránky <http://www.pruvodcebrnem.cz/obora-holedna>, podle informací uvedených ke dni 12. 11. 2020) a taktéž v ní probíhá myslivecký lov zvěře. Stránky obory Holedná též uvádějí: „Dále je možnost využít lov v oboře, která slouží nejen k vlastnímu chovu oborní zvěře dančí, mufloní, siky dybowské a černé, ale také k rekreaci. Dosahující trofeje ulovené zvěře v oboře běžně dosahují medailových hodnot. Nejsilnější daněk uloven 22.10.2002 CIC: 192,97“ (dostupné z webové stránky <https://www.lesymb.cz/poplatkovy-lov/>, cit. dne 12. 11. 2020) Z citovaného nijak nevyplývá, že by měla turistická aktivita (v tomto konkrétním případě ještě navíc podporovaná vybudovanou turistickou infrastrukturou a internetovou reklamou) negativní dopad na chovanou zvěř. Skloubení zájmů myslivosti a přístupu veřejnosti do krajiny je tak podle zdejšího soudu zcela zjevně možné, nikoliv vzájemně exkluzivní, jak odpůrce uvádí (viz část V. tohoto rozsudku - Z obsahu odůvodnění opatření obecné povahy a správního spisu). Situaci obory Holedná rovněž nelze považovat za jedinečnou, namátkou odkazuje soud např. na případ obory Hukvaldy, kde je veřejnosti dovoleno pohybovat se v předem stanovených denních hodinách, které se mění v závislosti na ročním období, a po vyznačených trasách. Zároveň je možné sjednat si za poplatek v oboře lov dančí a mufloní zvěře (tyto informace jsou veřejně dostupné na webových

stránkách obory Hukvaldy, www.oborahukvaldy.cz, uvedené informace jsou platné ke dni 12. 11. 2020).

63. K otázce přiměřenosti zásahu do práva na svobodu pohybu a omezení veřejnosti na podkladě ochrany zájmů chráněných zákonem o myslivosti odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, č. j. 2 As 112/2017-43, týkající se přiměřenosti opatření zákazu vstupu do obory, kde se uvádí: „Pokud by Obora Radějov nyní existovala jako honitba, příp. pokud by byla jako honitba nově vytvořena, připadalo by v úvahu vydání opatření obecné povahy podle § 9 odst. 3 zákona o myslivosti. Nejvyšší správní soud na okraj připomíná, že vydání takového aktu by muselo splňovat zákonem stanovené přísné podmínky (zákon hovoří o „přiměřených“ omezeních), tedy zejména by muselo jít o opatření odpovídající objektivně existujícím poměrům a potřebám dané lokality a zasahující do práv veřejnosti nejmírnějším rozumně dostupným způsobem vedoucím k dosažení zákonem stanoveného, a jen takového, účelu.“ Dále pak soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2019, č. j. 67 A 3/2019 – 78: „Byl-li by takřka celoroční zákaz vstupu do obory odůvodněn toliko lovem či ochranou práva myslivosti, jistě by se nejednalo se o omezení přiměřené a nebylo by tak v souladu s § 9 odst. 3 zákona o myslivosti ani s judikaturou Nejvyššího správního soudu...“ (oba rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz)
64. V nyní projednávaném případě odpůrce předně neprokázal nepříznivý stav zvěře (viz nepřezkoumatelná úvaha a váhovém stavu zvěře), nezjistil rušení jakýchkoliv zájmů vlastníků pozemků, oborníka či uživatele honitby (např. nepřezkoumatelná úvaha o poškozování lesního porostu) nebo rušení veřejného pořádku (absence přestupkových řízení) a nemohl tak ani prokázat příčinnou souvislost mezi turistickým využitím cesty v oboře a rušením chráněných zájmů ve smyslu zákona o myslivosti. S ohledem na tuto skutečnost tak odpůrce nesplnil ani pátý krok testu přezkumu zákonnosti opatření obecné povahy. Závěr z citovaného rozsudku NSS č. j. 7 Ao 6/2010 – 57 podle krajského soudu platí obdobně i přes skutečnost, že v nyní posuzovaném případě se jedná o ochranu zvěře vyplývající ze zákona o myslivosti a nikoliv ohroženého druhu zvěře ve smyslu ZOPK.
65. V samotném závěru krajský soud konstatuje, že si je vědom vydaného souhlasného stanoviska orgánu ochrany přírody podle ustanovení § 66 ZOPK, ze kterého odpůrce částečně čerpá nosné důvody nyní posuzovaného opatření. Vzhledem ke skutečnosti, že je soud vázán návrhovými body, nezabýval se obsahem samotného stanoviska. Pouze v obecné rovině tedy soud uvádí, že takové stanovisko představuje hodnocení důvodnosti žádosti o vydání opatření z hlediska zvláštních zájmů chráněných v ZOPK a je tak jakýmsi hraničním limitem potenciálního omezení. Existence stanoviska nezabývá odpůrce povinnosti řádného a proporcionálně správného posouzení všech dotčených zájmů, povinnosti ochrany a šetření základních práv a dodržování litery zákona.

VII. Závěr a náklady řízení

66. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, dospěl k závěru, že napadené opatření obecné povahy je v rozporu se zákonem, a tudíž je dán důvod pro jeho zrušení podle ustanovení § 101d odst. 2 s. ř. s.
67. S ohledem na skutečnost, že odpůrce vyjádřil souhlas s rozhodnutím soudu ve věci bez jednání (na č. 1. 31 soudního spisu) a navrhovatelé se k výzvě soudu (na č. 1. 39 soudního spisu) ze dne 8. 9. 2020 adresované zástupkyni navrhovatelů o tom, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez jednání ve stanovené lhůtě, nevyjádřili, postupoval soud podle

ustanovení § 51 odst. 1. s. ř. s. a předmětné opatření obecné povahy zrušil bez nařízení ústního jednání. Tento postup zvolil soud též s ohledem na ustanovení § 101b odst. 4 s. ř. s. K výslovnému nesouhlasu osob zúčastněných na řízení s takovým postupem soud pouze pro úplnost odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 2012, č. j. 40 A 3/2012-217, podle kterého „osoba zúčastněná na řízení nemá právo na nařízení soudního jednání, pokud všichni účastníci řízení souhlasí s vyřízením věci bez jednání.“ (dostupné z www.nssoud.cz)

68. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když navrhovatelé byli v řízení procesně úspěšní a vzniklo jim tak vůči odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

69. Náklady každého z navrhovatelů tvoří:

a)	Zaplacený soudní poplatek		5 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
⊐)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb.	
1)	Převzetí a příprava zastoupení		
2)	Návrh ve věci samé		
	Sníženo o 20%	§ 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	4 960 Kč
⊐)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. ⊐)	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
⊐)	Daň z přidané hodnoty 21%	§ 57 odst. 2 s. ř. s.	1 167,6 Kč
	<i>Celkem</i>		<i>11 727,6 Kč</i>

70. Soud proto uložil odpůrci ve výrocích II., III. a IV. zaplatit každému z navrhovatelů na náhradu nákladů řízení tuto částku, a to podle ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokátky, která navrhovatele v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud navrhovateli povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

71. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, jak bylo rozhodnutí ve výroku V. rozsudku, neboť jim soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 12. listopadu 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu